

Pismo iz Taizéa

n°252 Posebno izdanje

Pismo iz Kalkute

Pismo 2007

Prije trideset godina brat Roger je s braćom i mladima s različitih kontinenata boravio u Kalkuti živeći u siromašnoj četvrti i pomažući Majci Terezi u radu s napuštenom djecom i umirućima. Otamo se vratio s Pismom Božjem narodu, koje je bilo objavljeno tijekom susreta mladih u crkvi Notre Dame u Parizu. Kasnije je zajedno s Majkom Terezom napisao još nekoliko poruka i tri knjige.

Taj je boravak 1976. godine bio sjeme dugotrajne povezanosti naše zajednice s kršćanima u Indiji, koja se očitovala kroz posjete širom zemlje, dva međukontinentalna susreta u Madrasu i stalne dolaske mladih Indijaca u Taizé. A nas je Kalkuta i dalje istovremeno podsjećala na ljudsku patnju i na lica osoba koje su svoj život posvetile najsiromašnijima i tako zračile svjetlom.

Stoga mi se učinilo važnim vratiti se u Kalkutu i tamo pripremiti susret koji je od 5. do 9. listopada 2006. okupio 6000 mladih, uglavnom iz Azije. Bio je to pokušaj da se «hodočašću povjerenja» dade nova dimenzija, da pratimo mlade Azijce na njihovom tlu, da ih saslušamo i podržimo njihovu nadu. Pismo iz Kalkute nastalo je na tragu tog okupljanja kako bi bilo objavljeno tijekom Europskog susreta u Zagrebu.

Nastavljajući «hodočašće povjerenja na zemlji» koje okuplja mlade iz brojnih zemalja, sve dublje spoznajemo ovu stvarnost: svi su ljudi jedna obitelj i Bog živi u svakom čovjeku, bez iznimke.

U Indiji, kao i drugdje u Aziji, otkrili smo koliko posve prirodna pažnja koja se pridaje Božjoj prisutnosti u čitavom stvaranju podrazumijeva poštivanje druge osobe i onoga što je za nju sveto. Danas je, u suvremenim društvima, jako važno oživjeti tu pažnju spram Boga i to poštivanje čovjeka.

Svako je ljudsko biće Bogu sveto. Krist je na križu raširio svoje ruke kako bi cijelo čovječanstvo sabrao u Bogu. I kad nas šalje da Božju ljubav pronosimo sve do kraja zemlje, to se, prije svega, događa dijalogom života. Bog nas nikada ne navodi na odmjeravanje snaga s onima koji ga ne poznaju.

1 Na početku svoje službe, papa Benedikt XVI. napisao je: «Svi ljudi pripadaju jedinstvenoj i istoj obitelji.» (Poruka za Svjetski dan mira 2006.)

Kršćani su u Kalkuti manjina usred drugih velikih povijesnih religija. Međureligijske napetosti u Indiji ponekad su završavale teškim nasiljem. Ipak, uzajamno je poštivanje bit odnosa među vjernicima. Proslave vezane za svaku tradiciju međusobno se poštuju, a čak mogu biti i prilika za zajedničko slavlje.

2 Dok su se na Bliskom Istoku na obje strane pojačavala bombardiranja, jedan nam je mladi Libanonac, otac obitelji, pisao: «Mir u srcu je moguć! Kad si ponižen, u iskušenju si i sam uzvratiti ponižavanjem. Unatoč patnji, unatoč mržnji koja postaje sve snažnija, unatoč želji za osvetom koja nas obuzima u trenucima slabosti, ja vjerujem u taj mir. Da, mir ovdje i sada!»

Brojni su mladi diljem svijeta spremni jedinstvo ljudske obitelji učiniti očitijim. Muči ih jedno pitanje: kako se oduprijeti nasilju, diskriminaciji, kako nadići zidove mržnje ili ravnodušnosti? Ti zidovi postoje među narodima, kontinentima, ali i posve blizu svakoga od nas, pa čak i u ljudskom srcu. Na nama je, dakle, izbor: odabrati da ljubimo, odabrati nadu.

Ogromni problemi naših društava mogu pothranjivati malodušje. Odabravši da ljubimo otkrivamo prostor slobode u kojem možemo stvarati budućnost za nas same i za one koji su nam povjereni.

Bog nas, s vrlo malo, pa i u nepovoljnim uvjetima, čini svojim sustvarateljima. Krenuti prema drugome, nekad i praznih ruku, slušati, pokušati razumjeti... i nerješiva situacija se može početi mijenjati.

Bog nas očekuje kod onih koji su siromašniji od nas. «Što god učiniste jednomu od ovih najmanjih, meni učiniste.»*

Na Sjeveru kao i na Jugu, ogromne nejednakosti hrane strah od budućnosti. Neki ljudi svoje snage hrabro posvećuju mijenjanju struktura nepravde.

Svi se mi moramo zapitati kako živimo. Pojednostavimo svoj život. Tada ćemo pronaći uslužnost i otvorenost srca za druge.

Danas postoje brojne, svakome dostupne, inicijative dijeljenja dobara. Domišljati i pravedniji oblici trgovine ili mikrozajmovi pokazali su da gospodarski rast i solidarnost s najsiromašnijima mogu ići zajedno. Neki se ljudi posebno brinu da dio njihova prihoda doprinese uspostavi veće pravednosti.

Darovati svoje vrijeme dragocjeno je kako bi naše društvo zadobilo ljudskije lice. Svatko može nastojati saslušati i poduprijeti makar i jednu osobu; bilo to zanemareno dijete, mlada osoba bez posla i bez nade, netko potrebit ili starija osoba. > 3

3 Nekolicina braće iz Taizéa već trideset godina živi u Bangladešu, s narodom koji je gotovo isključivo muslimanski. Dijele svakodnevnicu s najsiromašnijima i najnapuštenijima. Jedan je od njih napisao: «Sve više otkrivamo da su oni koje društvo odbacuje zbog svojih nedostataka i prividne beskorisnosti zapravo Božja prisutnost. Ako ih primimo, oni nas iz svijeta u kojem vlada pretjerani natjecateljski duh malo pomalo odvede u svijet u kojem su srca u zajedništvu. U velikoj šarolikosti religija i kultura, naša prisutnost u Bangladešu želi biti znak da služenje našoj ranjivoj braći i sestrama otvara put prema miru i jedinstvu.» Ono što je Majka Tereza započela u Kalkuti i dalje širom zrači po njezinim sestrama. Briga i ljubav koje pružaju najsiromašnijima su tako jasni znakovi Božje ljubavi. I mnogi drugi diljem svijeta kreću istim putem solidarnosti: što bi bilo s nama bez njih na ovoj zemlji?

4 Prije ili kasnije nejednakosti uzrokuju nasilje. 20% svjetskog stanovništva, živeći u najrazvijenijim zemljama, koristi 80% postojećih prirodnih resursa. Pitanje odgovornog upravljanja izvorima energije i pitke vode postaje sve neodložnije.

* Matej 25, 40

O dabrati da ljubimo i odabrati nadu. Ustrajući na tom putu, zadivljeni ćemo otkriti da je Bog, prije no što mi išta učinimo, izabrao nas, svakoga i svaku od nas: «Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao: ti si moj. Ja sam Bog tvoj, dragocjen si u mojim očima, vrijedan si, i ja te ljubim.»*

U molitvi se mi, zajedno s onima koji su nam povjereni, izlažemo blagonaklonom Božjem pogledu. On nas prima ona-

5 Prilikom sprovoda brata Rogera prior Velike Kartuzije, Marcellin Theeuwes, je napisao: «Dramatične okolnosti smrti brata Rogera samo su izvanjski oblik koji još više očituje ranjivost, što ju je gajio, kao vrata kroz koja Bog voli dolaziti k nama.» (vidi također 2 Korinćanima 12, 10)

kve kakvi jesmo, sa svime što je dobro, ali i s našim unutarnjim proturječnostima, pa i nedostacima. Evanđelje nam jamči da naše krhkosti mogu postati vrata kroz koja Duh Sveti ulazi u naš život.

Prije trideset godina brat Roger je u Kalkuti pisao: «Molitva je za tebe izvor ljubavi. U beskrajnoj neslužnosti prepusti se tijelom i duhom.

Svaki dan uroni u nekoliko riječi Svetog Pisma kako bi susreo drugoga no što si sam, Uskrsloga. Pusti da se u tišini u tebi začne živa riječ Kristova kako bi je odmah proveo u djelo.»

Odlazeći iz Kalkute dodao je:

«Vraćamo se nakon što smo, usred velikih tjeskoba, otkrili iznenađujuću životnost jednog naroda i susreli svjedoke drugačije budućnosti za sve. Narod Božji može na osobit način doprinijeti toj budućnosti: rasprostranjen diljem zemlje, on u ljudskoj obitelji može stvoriti prisposobu o dije-ljenju. Ta će prisposoba imati dovoljno snage sama se širiti sve dok ne uzdrma i najnepokretnije strukture i u ljudskoj obitelji stvori zajedništvo.»**

Ovaj poziv brata Rogera danas dobiva novu važnost. Razasuti širom svijeta, kršćani mogu podržati nadu za sve ljude temelje li svoj život na ovoj čudesnoj vijesti: nakon Kristova uskrsnuća čovječanstvo više nije rascjepkano.

6 Jedan je kršćanin u IV. stoljeću dobro izrazio kako se molitva i djelovanje nadopunjuju. Za njega je sudjelovanje u Euharistiji poticaj na solidarnost sa siromašnima: «Želiš li štovati tijelo Spasiteljevo? Onaj koji je rekao: Ovo je tijelo moje, rekao je također: Bijah gladan i ne dadoste mi jesti. Što god ne učinite jednomu od ovih najmanjih, ni meni ne učinite. Štuj, dakle, Krista dijeleći svoja dobra sa siromasima.» (Sveti Ivan Zlatousti, Propovijed 50 o Mateju)

7 Već su kršćani prve generacije, još sasvim malobrojna manjina u svijetu, bili uvjereni: Krist je srušio zid što razdvaja narode dajući svoj život na križu. (vidi Efežanima 2, 14-16)

* Izaija 43, 1-4

** Brat Roger, Pismo Božjem narodu, 1976.

Kako ćemo biti svjedoci Boga ljubavi na zemlji ako dopuštamo da se produži razjedinjenost nas kršćana? Odvažimo se krenuti putem vidljivog jedinstva! Kad se zajedno okrenemo Kristu, kad se okupimo na zajedničku molitvu, Duh Sveti već nas ujedinjuje. Ponizno, u molitvi, neprestano učimo pripadati jedni drugima. Hoćemo li naći hrabrosti da više ne djelujemo ne misleći pri tom na druge?

Što se više približavamo Kristu i njegovom Evanđelju, to se više približavamo jedni drugima.

Uzajamnim se prihvaćanjem razmjenjuju darovi. Cijelina tih darova potrebna je danas

9 «Odnosi Crkve s ostalim religijama nadahnuti su dvostrukim poštovanjem: poštovanjem prema čovjeku u potrazi za odgovorima na temeljna pitanja njegova života i poštovanjem za djelo Duha u čovjeku. (...) Svaka je izvorna molitva potaknuta Duhom Svetim, otajstveno prisutnim u srcu svakog čovjeka.» (Ivan Pavao II., *Redemptoris missio*)
Kao kršćani ne možemo zanijekati da je u središtu naše vjere Isus Krist, koji nas na jedinstven način povezuje s Bogom (vidi 1 Timoteju 2,5). Ta činjenica ne da nam priječi istinski dijalog, već nas na njega obvezuje, jer Isus je jedinstven upravo po svojoj poniznosti. Zato u njegovo ime nikada ne možemo na druge gledati s visoka, već ih samo primati i dopustiti da oni nas primaju.

da bi se čuo glas Evanđelja. Oni koji se uzdaju u Krista pozvani su svima ponuditi svoje jedinstvo. I može zazvoniti hvalospjev Bogu.

Tada se ostvaruje prekrasna evanđeoska prispodoba: malo gorušičino zrno postaje veće od svega bilja te ptice nebeske dolaze na njemu savijati gnijezdo.* Ukorijenjeni u Kristu otkrivamo da smo sposobni za otvorenost prema svima, čak i prema onima koji ne mogu vjerovati u njega ili ne mare za njega. Krist je svima postao slugom, on nikog ne ponižava.

Više no ikad danas nam se pružaju mogućnosti živjeti zajedništvo koje nadilazi granice među narodima. Bog nam

daje svoj dah, svoga Duha. I mi molimo: «Upravi noge naše na put mira.»**

f. Alois

8 Jedan je kršćanin, živeći u Palestini u VI. stoljeću, napisao: «Zamislite da je svijet krug, a Bog da je u sredini i da su zrake različiti načini ljudskog života. Kad oni, koji se žele približiti Bogu, krenu koračati prema središtu kruga, oni se istovremeno približavaju jedni drugima, kao i Bogu. Što se više približavaju Bogu, to se više približavaju jedni drugima. I što se više približavaju jedni drugima, to se više približavaju Bogu.» (Dorotej iz Gaze, Pouke VI)

10 Dietrich Bonhoeffer, koji je u najmračnijim vremenima XX. stoljeća dao svoj život sve do mučeništva, jedan je od onih koji nas mogu podupirati na tom putu. Samo nekoliko mjeseci prije smrti u zatvoru je napisao ove riječi koje mi od sada pjevamo u Taizéu: «Bože, saberi moje misli prema tebi. U tebe je svjetlost, ne zaboravljaš na mene. U tebe je pomoć, u tebe strpljenje. Ja ne razumijem tvoje putove, Ali ti znaš kojim mi je putem ići.»

* Vidi Luka 13, 18-21

** Vidi Luka 1, 79